

ความฝันลุ่มยุ้ย

ท. เลียงพิบูลย์

R3006

โลกมนุษย์ที่เราอยู่ทุกวันนี้ ย่อมมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นได้เสมอ หากเรามีความสนใจ ได้พยายามติดตามค้นคว้า ก็จะได้เห็นว่า เรื่องมหัศจรรย์ย่อมจะมีจริง แม้จะหาเหตุผลและหลักฐานที่จะพิสูจน์ไม่ได้ก็ดี แต่ก็มีผู้รู้เห็นที่จะพิสูจน์ไม่ได้ก็ดี แต่ก็มีผู้รู้เห็นที่จะเชื่อได้ว่า เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นจริง มิได้เดาหรือสร้างมโนภาพขึ้นเอง เรื่องที่จะเขียนนี้ ผู้ส่งเรื่องให้ข้าพเจ้าเขียนนั้นเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ เมื่อได้พิจารณาแล้วก็เห็นว่า เป็นเรื่องที่มีสาระเรื่องหนึ่ง ควรจะเผยแพร่ให้ผู้สนใจในเรื่อง “กฎแห่งกรรม” ได้รู้เรื่องแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตทั่วไปภายใต้ดวงอาทิตย์ ข้าพเจ้าจึงอยากสนับสนุนให้มีผู้รู้ผู้สนใจมากขึ้น ก็จะเป็นกุศลของท่านเจ้าของเรื่องผู้ล่วงลับไปแล้ว ยังช่วยให้เรามีโอกาสที่จะศึกษาหาความรู้ ใช้ความคิดและพยายามหาเหตุผล การเขียนขึ้นนี้ก็เพื่อจะให้ผู้อ่านรุ่นหลังค้นคว้าหาความจริงต่อไป คิดว่าคงจะได้รับประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าเชื่ออะไรอย่างงมงายและอยากให้ท่านเชื่อตามไปด้วย หากท่านผู้ใดอ่านแล้วไม่เชื่อเพราะไม่มีเหตุผล ข้าพเจ้าก็พอใจและยินดีที่ท่านเป็นคนมีเหตุผล โชคดีที่ข้าพเจ้าได้มีชีวิตอยู่ได้รับเมฆของพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาให้สิทธิเสรีเป็นประชาธิปไตย มิได้บีบบังคับให้เชื่อถืออย่างงมงาย แต่พระธรรมคำสอนในทางพระพุทธศาสนากลับสนับสนุนไม่ให้เชื่ออย่างหลงใหล ให้ใช้สติปัญญาพิจารณาหาเหตุผลให้แน่ใจเสียก่อน จึงค่อยเชื่อเหตุนี้เพราะพระพุทธศาสนาได้สอนตามหลักธรรมชาติเป็นสัจธรรม ทุกข้อทุกตอน สามารถจะพิสูจน์ได้ด้วยใช้สติปัญญา เพราะมีเหตุผลจะนำผู้ที่ปฏิบัติเกิดผลตามคำสอนของสมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าผู้มีปัญญาได้ใช้เหตุผลพิจารณาถึงแก่นแท้ของหลักธรรมดูแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่มีข้อสงสัยใด ๆ แฝงอยู่ จะมองเห็นทะลุปรุโปร่งใสสะอาด เหลือแต่เพียงมนุษย์ปุถุชนจะมีความอดทนศรัทธาพอที่จะปฏิบัติได้หรือไม่เท่านั้น ถ้าปฏิบัติได้เมื่อใด จะเห็นผลเกิดความสุขขึ้นเมื่อนั้น ศาสนาพุทธเป็นลักษณะสายกลางในชีวิตประจำวันของสังคมในโลกทั่วไป พระพุทธศาสนามีกรรมเป็นหลัก ทุกอย่างหนีไม่พ้นกฎแห่งกรรม ใครทำดีทำ

ชั่ว ก็ได้แก่ตัวผู้ นั่น ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ต้องปฏิบัติ ถ้าใช้เพียงอ่อนหวานอย่าง เดียวขอให้บันดาลสิ่งนั้นสิ่งนี้โดยไม่ต้องปฏิบัติ แต่ขอให้สมตั้งใจปรารถนาเช่นนี้ไม่มี ในพระพุทธรูป เพราะไม่หนักไปในทางพิธีกรรมหรือบวงสรวงอ่อนหวาน พระพุทธศาสนามีจุดใหญ่ มุ่งหมายจะสอนให้มนุษย์เราปฏิบัติตนให้หลุดพ้น จากความทุกข์ ไม่มีความมุ่งหมายจะให้มนุษย์หลงมกายนะ นั้น พระพุทธศาสนา จึงมีผู้เชื่อถืออยู่ ๓ แบบ

คือผู้ เชื่ออย่างฝังชีวิตจิตใจไม่เปลี่ยนแปลง ก็คือผู้ที่ไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย แต่เชื่อด้วยใช้สติปัญญา ได้พิจารณาพิสูจน์เห็นความจริงแจ่มชัดจนอย่างชาวสะอาด ไม่มีข้อสงสัยเหลืออยู่เลย แล้วจึงเชื่อภายหลัง เช่น ชาวต่างชาติที่เข้ามาศึกษาพุทธ ศาสนาในประเทศไทย เป็นต้น เพราะท่านเหล่านี้ล้วนแต่ชั้นปัญญาชน มีความรู้และมี การศึกษาสูง ชอบค้นคว้าหาความจริง

อีกแบบหนึ่ง เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง และก็ไม่ได้ใช้สติปัญญาพิจารณาพิสูจน์ ติดตามให้สิ้นสุดถึงแก่น ปล่อยความรู้ไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ อยู่ตลอดไป ไม่มีอะไรจะดี ขึ้น อาศัยแต่เชื่อว่าเป็นผู้มีศาสนาเท่านั้น คล้ายจะเห็นว่าศาสนาไม่เป็นเรื่องสำคัญ แบบนี้ทำผิองง่าย ทำบาปง่าย เพราะไม่มีหลักธรรมแน่นอนจะปฏิบัติ ใจรวนเรและ สามารถจะเปลี่ยนศาสนาได้ง่ายเพื่อเงิน เพื่อรัก หรือเพื่อพอใจ เป็นแบบที่เห็นแก่ตัว ไม่กลัวกรรม แต่บางท่านเกิดประสบการณ์ในชีวิต ทำให้มองเห็นกรรมจึงนึกถึงบุญ บาปชั่วดี หรือมีผู้ชักนำไปในทางถูก ก็สามารถปฏิบัติเข้าถึงหลักธรรมชั้นสูงได้ก็มีไม่ น้อย

อีกแบบหนึ่งก็คือ เชื่ออย่างมกายนไม่พิสูจน์ ไม่สนใจในเหตุผล แบบนี้ออกจะ มีมากไม่ว่าชาติใดภาษาใด ศาสนาใด มักจะนิยมชมชื่นหลงใหลในเรื่องการบวงสรวง บูชาอ่อนหวาน และชอบปาฏิหาริย์จิตใจไม่หนักแน่น มีเรื่องอะไรก็ไม่ค่อยเชื่อตัวเอง ตัดสินใจไม่ถูก มักชอบไปฟังพวกหมอดู เชื่อในเรื่องโชคชะตา ขาดความเข้มแข็งที่จะ เป็นผู้นำในครอบครัว แบบนี้มักจะมีปริมาณมากมาย ก็ไม่เกิดประโยชน์กลับถ่วง ความเจริญ เพราะจิตใจผู้มกายนนั้นยอมไม่ทำให้สังคมดีขึ้น กลับทรุดลงอบรมสั่งสอน ลูกก็ไม่ค่อยจะได้ ผลเพราะความอ่อนแอไม่เข้มแข็ง หากมีพระอาจารย์ที่มีความรู้

คุณธรรมสูงชันนำไปสู่ทางถูก ก็สามารถหลุดพ้นจากทางผิดงมงายสู่ทางถูกเข้าถึง
หลักธรรมชั้นสูงได้ก็มีมาก สำหรับพุทธศาสนามีหลักปฏิบัติเพื่อให้อยู่ในขอบเขตของ
ศีลธรรม ยกกระดับจิตใจของมนุษย์ให้สูงขึ้นเจริญทางจิตใจ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น อยู่ใน
ศีลธรรม แผ่เมตตา ที่สุดก็ปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้น

เรื่องชีวิตมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย ย่อมมีเหตุการณ์แปลก ๆ เกิดขึ้นตามกรรมที่
ได้สร้างไว้เป็นสมบัติก่อนจะดับจากโลกนี้ มีตัวอย่างมากมายที่จะนำมาศึกษาหา
ความรู้ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ดังเรื่องจะเล่าต่อไปนี้

ลุงย้อย เป็นคนมีอายุเป็นที่รู้จักของชาวบ้าน และชาววัดใหญ่ในหมู่บ้านอำเภอบรรพบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ธรรมดาชาวบ้านในชนบท ตามตำบล เมื่อเอ่ยชื่อแล้วย่อมจะ
รู้จักคุ้นเคยกันเป็นส่วนมาก เพราะขอบเขตไม่กว้างใหญ่ไพศาลเหมือนในเมืองหลวง
ฉะนั้นมีเรื่องอะไรก็เป็นที่ยู้อันทั้งตำบล วัดเป็นที่ประชุมที่ดีของชาวบ้าน เป็นที่
พบปะสังสรรค์กันในวันโกน วันพระ เมื่อมีอายุแล้ว ต่างก็หาโอกาสเข้าวัดรักษาศีลถือ
อุโบสถ เพื่อเป็นบุญกุศลบารมีในชาติหน้าต่อไป ในหมู่บ้านที่ลุงย้อยแกอยู่ใกล้วัดอัมพวัน
วัน ตามปกติลุงย้อยแกใกล้ชิดกับท่านพระครูปลัดจรัญ ฐิตธมฺโม วัดอัมพวัน

ลุงย้อยชอบพอกันกับท่านพระครูมานาน ก่อนเมื่อครั้งท่านจำพรรษาอยู่ที่วัด
บรรพบุรี ภายหลังต่อมา ท่านจึงได้จำพรรษาอยู่วัดอัมพวัน

เหตุการณ์แปลกประหลาดเกิดขึ้นเมื่อต้น พ.ศ. ๒๕๑๐ คืบหนึ่งลุงย้อยนอนหลับ
แล้วฝันว่า ได้ไปที่ศาลาวัด อัมพวัน ได้เห็น ชาย ๔ คน สองคนเดินหน้า อีกสอง
คนเดินตามหลังห่าง ๆ ต่างมีรูปร่างลำสันใหญ่โต ผิวเหลืองดำแดงขึ้นบนศาลา
เข้ามาทางลุงย้อย จุดกระซอกคุมตัวไว้ ลุงย้อยตกใจเพราะไม่รู้เรื่องอะไร จึงถามขึ้น
ปากคอสนั่นยกมือไหว้ทุกคนด้วยความกลัวว่า “นี่มันเรื่องอะไร จะเอาผมไปไหนกัน
ผมมีความผิดอะไรจึงต้องมาคุมตัวกันแบบนี้” พวกคุมตัวพูดว่า “ถึงเวลาแล้ว
นายเขาได้สั่งให้มาเอาตัวไปเดี๋ยวนี้ เพราะหมดเวลาที่จะอยู่ในเมืองมนุษย์
ต่อไป อย่าให้ใช้กำลังไปเสียดี ๆ” ลุงย้อยตกใจมากนี้รู้ตัวจะต้องตายเพราะ
หมดอายุลงแน่แล้ว แต่ด้วยความรักความเป็นห่วงลูกเมียที่จะต้องจากไป ก็เสียใจ

เกือบจะหมดสติ ได้พยายามพูดจาอ่อนหวานผู้คุมหรือยมทูตอย่างน่าสงสาร ขอให้ ยมทูตประวิงเวลาไว้ก่อน จะได้ไปสั่งลูกเลี้ยงเมีย แต่ชายผู้เป็นยมทูตไม่ยอมฟังเสียงคำ อ่อนหวาน คำโอตครวญอันน่าสงสารของลุงย้อย จึงได้คุมตัวไปโดยมียมทูตเดินหน้าสอง และเดินหลังสอง ลุงย้อยก็จำต้องไปด้วยความทุกข์ระทมและเสียใจจนสุดขีด เมื่อไปถึง สถานที่แห่งหนึ่ง ก็นำตัวเข้าไปหาผู้มีตำแหน่งสูงในที่นั้น พร้อมกับรายงานว่าได้นำ วิญญาณของลุงย้อยมาแล้ว ลุงย้อยได้พยายามพูดจาอ่อนหวานอย่างน่าสงสารกับหัวหน้า ยมทูตผู้นั้นว่า “ขอความกรุณาให้ผมได้มีโอกาสกลับไปพบกับลูกเมีย เพราะเขา ไม่รู้เรื่องประเดี๋ยวเขาจะเป็นห่วง” หัวหน้าได้ฟังแล้วก็สั่งให้ตรวจบัญชีดูว่า ลุงย้อย เคยได้ทำความดีอะไรไว้บ้าง ยมทูตผู้เปิดบัญชีดูแล้วก็รายงานว่า ลุงย้อยผู้นี้ยังมีจิตใจ เป็นกุศล เข้าวัดอยู่ใกล้ชิดพระ ได้ทำบุญบริจาคทาน มีกรรมดีอยู่บ้าง หัวหน้าได้ พิจารณาแล้วบอกว่าเพื่อเห็นแก่กรรมดี จึงได้อนุญาตให้ยืดเวลามีชีวิตออกไปอีก ๓ เดือน เวลาของโลกมนุษย์ ลุงย้อยค่อยมีความสุขใจขึ้น คิดว่ายังมีโอกาสกลับไปหา ลูกหาเมีย ทันใดนั้นก็ได้ยินยมทูตรายงานให้หัวหน้าฟังต่อไปว่า

ต่อไปนี้อีก ๔๐ วัน ถึงกำหนดของนายซัน บ้านอยู่ตำบลหัวป่า หมู่ที่ ๒ อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จะหมดอายุ ถัดจากนั้นต่อไปอีก ๓๐ วัน กำหนด หมดอายุของนายปลั่ง บ้านอยู่บางขาม อำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี

เมื่อลุงย้อยได้ฟังก็ได้จดจำไว้แม่นยำ ยมทูตยังเห็นลุงย้อยยืนฟังอยู่ก็บอกว่า เมื่อ ได้ต่ออายุเพิ่มอีก ๓ เดือนแล้ว ทำไมยังไม่กลับบ้าน จะอยู่ทำไมอีก ลุงย้อยได้ยิน เช่นนั้นก็ตกใจความรู้สึกหมดไป จึงไม่ได้ทราบว่าเป็นใครคนไหนชื่ออะไรจะเป็นเหยื่อของ ยมทูตต่อไป เมื่อรู้สึกตัวได้กลับมาถึงบ้านด้วยการตื่นจากหลับ แล้วรู้สึกตกใจกลัวจน เหงื่อกาพแตก รีบปลุกภรรยาเสียงเอะอะกลางดึกของลุงย้อย ทำให้บุตรสาวและภรรยา ตกใจตื่นขึ้น ต่างก็ถามถึงเรื่องราว ลุงย้อยก็เล่าความฝันที่ได้พบเห็นในยมโลกให้ทราบ อย่างละเอียดลออ แต่พอภรรยาได้ฟังกลับหัวเราะแล้วพูดว่า “นี่ปลุกฉันขึ้นกลางดึก ให้มาฟังเรื่องเหลวไหลอย่างนี้หรือ อย่าไปถือเอาเรื่องเหลวไหลมาคิดเป็นเรื่องจริงจัง อะไรเลย เมืองผีเมืองสางหรือวิญญาณไม่มีจริงหรอกน่า อย่าไปคิดให้เป็นบ้าไปเลย ท้องไม่ดีก็หายาธาตุกินแล้วนอนหลับเสียเถิด” ลุงย้อยได้ยินภรรยาพูดเช่นนั้นก็นึกใน ใจว่า ถ้าเราจะไปเล่าให้คนอื่นเขาฟัง ใครเขาจะไปเชื่อเรา แม้แต่ลูกเมียผู้อยู่

ใกล้ขีดสนิทสนมก็ยังไม่เชื่อ แล้วยังหัวเราะเยาะเสียด้วย จะให้คนอื่นเขาเชื่อได้อย่างไร และทำให้ลุงยู่ไม่กล้าไปเล่าให้ใครฟังเมื่อมาถูกลูกเมียหาว่าเป็นคนงมงายเหมือนคนบ้าเพื่อเจ้า เอาเรื่องฝันเหลวไหลมาเป็นเรื่องจริงจัง กลับทำให้ตัวเองชักจะสงสัยไม่แน่ใจว่าเรื่องที่ฝันนี้จะเป็นความจริง ช้านี้กตำหนิตัวเองที่กลัวไม่เข้าเรื่อง

เมื่ออยู่ต่อมาก็ได้สืบรู้ว่า นายชั้น บ้านอยู่ที่หัวป่า หมู่ที่ ๒ อำเภอพรหมบุรี มีตัวจริงและได้ตายลงอย่างที่รู้มาตามกำหนดเวลาในความฝันแล้ว ก็ทำให้ลุงยู่สะดุ้งตกใจกลัวเกิดไม่สบายใจตลอดเวลา คิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลเสียแล้ว ต่อมาก็สืบทราบที่ บ้านบางขาม อำเภอท่าเรือ จังหวัดลพบุรี มีคนชื่อปลั่ง เป็นความจริง แล้วลุงยู่ก็ต้องตกใจแทบหมดสติ ประสาทหัวนั้นไหวเพราะความกลัว เพราะได้ทราบว่าคนชื่อปลั่งได้ตายลงตามกำหนดเวลา ลุงยู่มีแต่ความหวาดกลัว นึกแน่ใจว่าคราวนี้ก็ถึงตัวเอง ก็คงจะสิ้นอายุแน่หนีไม่พ้น เพราะวันคืนกำลังผ่านไปจะถึงกำหนดถึงเวลาที่ได้รับอนุญาตให้มาอยู่ในเมืองมนุษย์จวนจะครบสามเดือน เป็นกรรมดาของมนุษย์ปฤชุนและสัตว์โลกทั้งหลายย่อมกลัวตาย ลุงยู่ก็เป็นมนุษย์ปฤชุนกรรมดา ย่อมหนีไม่พ้นความกลัวระยะหลังนี้ ลุงยู่รู้ตัวว่าความตายใกล้เข้ามามากแล้ว จึงทำบุญสวดมนต์ภาวนาตลอดมา ยังไม่อยากตาย กลัวการจากของรัก กลัวความดับ ฉะนั้นพอรู้ตัวว่าความฝันนั้นเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว ความหวาดกลัวทำให้กำลังใจหมดลง กำลังที่เข้มแข็งก็อ่อนเปียกกลง การป่วยเจ็บก็เข้ามาแทน ลุงยู่ป่วยลงไม่นานก็มีอาการทรุดหนักทั้งบุตรสาวและภรรยาที่ต้องวิ่งเต้นหาหมอมารักษาพยาบาล แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น ข้าวปลาอาหารเบื่อกินไม่ลง เมื่อป่วยหนักแต่ยังได้สติดีเป็นพัก ๆ จึงสั่งให้ภรรยาไปนิมนต์ท่านพระครูปลัดจรัญ ที่วัดอัมพวัน ผู้ที่ลุงยู่เคารพนับถือมาก่อน เพราะคิดว่าไหน ๆ ก็จากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อก่อนจะจากก็จะขอได้พึ่งรศพระธรรมเป็นที่พึ่งอันสุดท้าย เพื่อทำจิตให้สงบ เพื่อกำจัดความหวาดกลัว ก่อนตายจะได้มีสติ เมื่อภรรยากลับมาบอกว่าท่านพระครูปลัดไม่อยู่มีคนเขานิมนต์ไป และยังไม่มีความเพราะท่านติดงานมาก ลุงยู่ก็เศร้ามีความกระวนกระวายใจ เวลาจะจากโลกนี้ไปก็ใกล้เข้ามา ต่อมาท่านพระครูปลัดจรัญ จูฑธมฺโม ก็มาเยี่ยม ท่านพระครูเห็นลุงยู่ป่วยอาการมากก็ถามว่า

“โยมป่วยเป็นอะไร อาตมาได้ทราบทำให้โยมผู้หญิงไปนิมนต์อาตมา บังเอิญ ๒-๓ วันนี่ อาตมามีงานยุ่งมาก รับนิมนต์ก็หลายแห่ง เพิ่งจะได้มีเวลา ปลีกตัวมาเยี่ยมโยมวันนี้แหละ” ลุงย้อยนอนป่วยอยู่ เมื่อเห็นท่านพระครูมาเยี่ยม ทักทายปราศรัย ก็เกิดอาการแฉ่มชื่นขึ้น ยกมือขึ้นนมัสการท่านพระครูแล้วพูดว่า

“ผมป่วยไม่กี่วันอาการทรุดลง หมอก็รักษาไม่ทุเลาขึ้น มีอาการหนักลง ทุกวัน ผมรู้ว่าทำไมไม่ช้าผมก็ต้องจากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อได้พบท่านพระครู ผม รู้สึกเกิดกำลังใจขึ้นมา”

ท่านพระครูให้สติว่า โยมจงทำใจให้สงบ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีใครหนีความตายพ้นได้ เกิดแล้วก็อยู่ได้ตามกำหนดอันสมควรตามกรรมที่สร้างไว้ ไม่ว่าจะกรรมดีหรือกรรมชั่ว เราก็ต้องรับไว้เป็นมรดกแล้วก็ดับไป เกิด ๆ ดับ ๆ เช่นนี้ไม่สิ้นสุด ความตายนั้นแน่ แต่เวลาตายนั้นไม่แน่นอนว่าเมื่อใด ที่ไหน อายุเท่าใด แล้วแต่กรรมจะลิขิต คนดีมีศีลธรรมย่อมตายตามอายุขัย บุญกุศลสนอง สามารถจะต่ออายุให้ยืนยาวไปได้ คนใจชั่วสร้างกรรมทำบาป ย่อมจะตายก่อน กำหนดอายุขัย เพราะความชั่วทอนชีวิตของตนเองให้สั้นลง ฉะนั้นเมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ ก็ควรจะสร้างความดีไว้ เพื่อเป็นบารมีในภพหน้าต่อไป ถ้าถึงเวลาเจ็บป่วยรู้ว่า จะต้องดับจากโลกนี้ไป ก็ขอให้พิจารณาถึงสังขารด้วยสติปัญญา เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดา ทุกคนก็ต้องพบเหมือนกันหมด จะเสียใจเสียตายชีวิตก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าใช้ปัญญาก็จะเห็นได้ว่าทุกอย่างเกิดขึ้นจากใจของเราเอง ถ้าเรามีอำนาจใจ สูงก็สามารถทำลายกิเลส โลก รัก โกรธ หลง ได้ เราก็หมดทุกข์จะเป็นบารมีติดตามเราไปในโลกหน้า โยมก็สร้างบุญกุศลประกอบแต่กรรมดี ขอให้ตั้งสติแผ่กุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวร เพื่อขอโหสิกรรม กรวดน้ำไปให้ กรรมเก่าเราไม่รู้ว่าเราเคยสร้างอะไรไว้บ้าง ผลบุญที่เราสร้างไว้ในชาตินี้คงจะสนอง ขอให้โยมทำใจให้ให้สงบนิ่งตัดความรู้สึกให้หมดสิ้นไม่ว่าบุญหรือบาป ชั่วหรือดีไม่ต้องคิด หากเรามีบุญบารมีพอ จิตใจเราก็จะสดใสสะอาดบริสุทธิ์ เมื่อหมดความรู้สึกใด ๆ จิตก็ว่างเปล่า เมื่อดับจากโลกนี้ไป อย่างน้อยก็หลุดพ้นจากอบายภูมิ มีนรก อสุรกาย ดิรัจฉาน เป็นต้น

ลุงย้อยเมื่อได้ฟังท่านพระครูให้สติ ก็เกิดความปีติ เกิดกำลังใจ มีความเข้มแข็ง ขึ้นมา พยุงกายลุกขึ้นได้ แล้วมานั่งกราบท่านพระครูแล้วพูดว่า “ผมคอยท่านมา

นานแล้วหลายเวลา เมื่อได้พบท่านวันนี้ ผมมีความสบายใจขึ้นทางความรู้สึก ผมรู้แล้วคนเรากำลังอยู่ที่ใจ มีทุกข์หรือมีสุข จะกล้าหรือจะกลัวก็อยู่ที่ใจ ฉะนั้นผมจะทำใจให้เข้มแข็ง ไม่ย่อท้อไม่กลัวตาย ผมจะปฏิบัติตามคำของท่าน พระครู เมื่อถึงเวลาก็พร้อมที่จะตาย ขอเวลาให้ผมได้กินข้าวกินปลาเสียก่อน ให้มีกำลังเพิ่มขึ้น เพราะกินไม่ลงมาหลายวันแล้ว”

ท่านพระครูเห็นหน้าตาของลุงย้อยผ่องใสขึ้นก็ดีใจ พูดยืนยันว่า “ตามสบายเถิด โยม อาตมาคอยได้” ลุงย้อยสั่งลูกและภรรยาหาข้าวมา แล้วก็ลงมือกินอย่างออร์อ้อย คล้ายคนจะหายป่วยหายไข้แล้ว ลูกเมียก็พากันดีใจ คิดว่าคราวนี้ลุงย้อยหายป่วยแน่ เมื่อกินอาหารเสร็จแล้วก็พูดกับท่านพระครูเหมือนคนปกติว่า

“ก่อนที่ผมจะจากโลกนี้ไป ผมมีเรื่องจะฝากท่านพระครูไว้เรื่องหนึ่ง จะฝากคนอื่นหรือลูกเมียก็ไม่ได้ผล เห็นแต่ท่านพระครูองค์เดียวที่ผมนับถือ พอที่จะเป็นที่พึ่ง จะฝากเรื่องนี้ได้ เพื่อจะเกิดประโยชน์เป็นกุศลแก่ผู้อื่นต่อไป ฉะนั้นผมจึงคอยท่านพระครูอยู่ด้วยใจกังวล วันนี้ผมได้พบท่านพระครูแล้ว ผม ดีใจมากเพราะผมจะได้หมดภาระ หมดห่วงตามที่ได้อธิงไว้”

ท่านพระครูยิ้มให้กำลังใจและสงสารกล่าวว่า “อาตมายินดี ถ้าอาตมาช่วย ได้แล้วไม่ขัดข้อง โปรดเล่าไปเถิดโยม อาตมาคอยฟังและจะจดจำบันทึกไว้”

จากนั้นลุงย้อยก็เล่าเรื่องที่เกิดจากความฝัน ให้ฟังเช่นเดียวกับเล่าให้ภรรยาและ บุตรสาวฟังมาแล้ว และต่อท้ายว่าผมได้เฝ้าสืบสวนนายชั้นกับนายปลั่งดูก็ทราบว่ามี ตัวจริง และได้ตายไปตามกำหนดเวลาในบัญชีของพวกยมทูต แล้วผมก็ไม่มีข้อสงสัย อะไรอีกที่เวลานั้นจะไม่มาถึงผมเช่นเดียวกัน ถ้าผมจากโลกนี้ไปแล้ว ขอให้ท่านพระ ครูจงนำเรื่องของผมเล่าให้ประชาชนฟังด้วย เพื่อจะเกิดประโยชน์ส่วนรวมต่อไป

ท่านพระครูปลัดจรรย์ได้ฟังด้วยความสนใจและสงสารลุงย้อย เมื่อลุงย้อยเล่า จบแล้ว ท่านพระครูจึงพูดอย่างไต่ตรงข้อความที่ลุงย้อยเล่าให้ฟัง แล้วก็พูดยืนยันๆ และหนักแน่นว่า

“อาตมาขอขบใจที่โยมได้เล่าเรื่องมหัศจรรย์ให้อาตมาฟัง และเจาะจงคอยจะเล่าเรื่องนี้ให้อาตมาทราบ โดยเผยแพร่บอกให้ผู้อื่นที่ยังไม่รู้ให้รู้เรื่องนี่ต่อ ๆ กันไป อาตมาเชื่อแน่ว่า เรื่องที่โยมเล่ามานี้เป็นความจริง ดีใจที่โยมกลับมีจิตใจเข้มแข็ง เกิดปัญญาพิจารณาตามหลักธรรม อาตมาขอรับรองกับโยมว่า จะนำเรื่องนี้บอกต่อ ๆ กันไปเป็นธรรมดา เพื่อโยมจะเกิดเป็นกุศลเกิดบารมี เพื่อช่วยโยมให้เกิดความสุขที่ได้นำเรื่องนี้มาเล่าถวายให้อาตมาฟัง อาตมาก็คิดว่าเรื่องนี้คงจะเกิดประโยชน์แก่ญาติโยมทั้งหลายในเรื่องกรรม”

ต่อจากนั้น ท่านพระครูก็ให้ลุนย์รับศีล ๕ และแสดงธรรมให้ฟังพอสมควรแล้ว ท่านจึงได้ลากลับวัด

หลังจากท่านพระครูออกจากบ้าน อาการป่วยของลุนย์ก็กลับหนักลงนอนหมดสติทันที

แต่แล้วในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ชาวสลตใจที่ท่านพระครูได้ทราบก็คือ ลุนย์ได้สิ้นลมจากโลกนี้ไปด้วยความสงบ เมื่อตอนดึกในคืนวันนั้นเอง เพราะวันนั้นเป็นวันครบกำหนดพอดีสามเดือน นับจากคืนที่ลุนย์ได้ฝัน ท่านพระครูจึงได้นำเรื่องนี้มาเผยแพร่เพื่อให้ตรงตามความประสงค์ของลุนย์ ผู้ได้จากโลกนี้ไปแล้วตรงกับความฝันประหลาด

ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงเรื่องนี้ จากหนังสือบันทึกขอ พันเอก วสันต์ พาณิช เมื่อเขียนเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ทำจิตใจให้สงบแล้วแผ่ส่วนกุศลให้แก่ดวงวิญญาณของลุนย์ หากท่านผู้ได้อ่านแล้วทำจิตใจให้สงบ แล้วช่วยกันระลึกถึงบุญกุศลที่เราได้สร้างไว้ ไม่ว่าจะเป็นอดีตชาติ หรือในปัจจุบันนี้ก็ดี แล้วช่วยกันแผ่กุศลและเมตตาธรรมให้แก่ดวงวิญญาณของลุนย์ คิดว่าคงจะเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ที่สามารถให้วิญญาณของลุนย์เข้าสู่สุคติได้ และเราก็คงจะประสบความสำเร็จและเป็นสิริมงคลแก่ตัวเราเองตลอดไป เพราะจะพ้นจากฝันร้าย หากท่านจะมีปัญหาเช่นเรื่องนี้เมื่อรู้ตัวว่าจะมีอายุอยู่ในโลกมนุษย์ต่อไปไม่นาน ท่านจะอย่างไร หากเรื่องนี้ยังไม่สามารถจะแก้ปัญหาทงใจได้

ก็ขอให้ท่านกลับไปอ่านเรื่อง อานาจจิต เรื่องที่ ๔๔ ในชุด “กฎแห่งกรรม” หรือใครจะอยู่คำฟ้า ในเรื่องที่ ๕๔ บางทีอาจเกิดประโยชน์บ้าง

ข้าพเจ้าขอกราบนมัสการขอบพระคุณที่ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ (พระครูปลัดจรัญ) ได้กรุณาอนุญาตให้ใช้นามจริงได้ ขอขอบพระคุณครอบครัวของลุงย้อย และขอขอบคุณพันเอก วสันต์ พานิช ผู้บันทึกและได้กรุณาติดต่อในเรื่องนี้จนเกิดประโยชน์ต่อไป

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระครูภาวนาวิสุทธิ พ.ศ. ๒๕๓๐